

הַרְבֵּי מֵלֹא וְבִיץ'

"...שְׂמֵאמְרֵי רַז"ל וְסִפּוּרֵי צְדִיקִים מְרַעְנָנִים אֶת הַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית, וְנוֹתְנִים לּוֹ כֹחַ לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁהִטְלָה עָלָיו, לְהֹאִיר אֶת הַגּוּף וְנִפְשׁ הַבְּהִמִית שֶׁלּוֹ וְחֵלְקוֹ בְּעוֹלָם הַשִּׁיךְ לְאוֹתוֹ יְהוּדִי" ... (אגרות קדש, א, עמוד 272).

הַהַרְבֵּי מֵלֶכֶת וּבְבִיץ'

עשרים וחמישה סיפורים
ממסכת חיינו המופלאה של רועה ישראל, הגאון הקדוש
רבי מנחם מנדל שניאורסון זיע"א
מלווים באיורים אותנטיים ומרגשים

מאת: הרב אברהם אוחיון
ציורים: תמר צייטלין
עריכת לשון: הרב שאול עובדיה פתיה

תוכן ענינים

8	הקדמה להורים.....
10	אני אף פעם לא מסתכל למטה!.....
12	האברך המפלא.....
14	שטר אחד שהציל יהודים רבים.....
16	במטוס, או באניה?.....
18	בית הפנסת לא יהפך לאטליז!.....
20	יסע, אף לא עתה!.....
22	מדוע סחב הרבי שתי מזודות?.....
24	כף פגש הטבח ביהודי.....
26	מדוע נפקד מקומה של פרשת פקודי?.....
28	"אמרי הן!".....
30	פדיון נפש בזמנו.....
32	הדולר שהושב לבעליו.....
34	המזונה החסרה.....
36	הנערה היהודיה מבולראט.....
38	שנה ארפה, ושמחה.....
40	היד ששבה לתפקד.....
42	הרב מקליבלנד.....
44	"בוא אביו מעולם האמת ויטפל בו...".....
46	מדוע רצדו אישוני העינים?.....
48	"אין לי מה לעשות אתך!".....
50	בזכות נטילת ידים.....
52	התרוץ לקשיתו של ראש הישיבה.....
54	עזרה מלמעלה.....
56	הפרופסור ששב אל המקורות.....
58	הרבנית הצדקנית.....

עריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה
הגהות לשון וניקוד:
יהודית הירשמן
ציורים:
תמר צייטלין
עימוד ועיצוב:
מירי פלקסר
ניהול גרפי:
אברהם אוחיון

©
כל הזכויות שמורות
להוצאה לאור
ספרי מאור ישראל
הפצת ספרי איכות
טל' להזמנות: 050-666-0676

נדפס בישראל אייר תשע"ה
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא

Printed in Israel

טלפון המחבר אברהם אוחיון:
02-5835-702 050-4164-500
avio5@013net.net אימייל:

כל מי שמעוניין לזכות
את הרבים בסיפורו האישי
בכל תחום שהוא,
אשמח להיות שותף...

הספר מוקדש לש"ב דודינו הנעלים
והיקרים מפז, מלאים מצוות כרימון
וריחם הטוב נודף כאפרסמון
ה"ה ר' שאול חכמון שליט"א
ורעייתו מרת סימה תחי'
וכן לידידינו כנפשנו, החשובים והיקרים,
אשר תהילתם בקהל חסידים
ה"ה ר' עמוס צור שליט"א
ורעייתו מרת אפרת תחי'

דרת המאורות הגדולים מתחדשת בכרך זה, עם ספר הנוגע בקצה דמות הענק של הגאון הקדוש, צדיק יסוד עולם, **רבי מנחם מנדל שניאורסון מלובביץ', הרבי מחב"ד**, שנסתלק מעמנו לאחר עשרות שנות הנהגה, בחדש תמוז שנת תשנ"ד.

הרבי מלובביץ' היה דמות פלאית, ללא ספק. היתה בו גאונות עצומה ומבהילה, כל התורה כלה היתה פרושה לפניו, כעל פך ידו. גם מי שאינם נמנים על חוגי חסידיו יעידו ויודו, כי גאונותו של הרבי היתה נדירה ביותר. כל סדרי הש"ס, לשונות הרמב"ם, הטור והבית יוסף, המדרשים ומאמרי הזהר, היו שגורים על לשונו, בבקיאות עצומה ובחריפות שאין למעלה מפנה.

ולבד מכח הזכרון העצום, היתה בו, ברבי מלובביץ', עמקות נוראה. יכול היה הרבי מלובביץ' לקחת קטע מדברי רש"י, ולפרק אותו כבאזמל מנתחים, להעמיד את דברי רש"י אליבא דריש לקיש, ואליבא דרבי יוחנן, לדיק להכא ולהתם, ולהסיק מאות אחת ברש"י, להיכן דעתו נוטה.

ועל כל זאת, עמק תורת החסידות היה אצלו לשם דבר. מאמריו העמקים, שיחותיו הקדושות, לעתים נדמה היה כאלו הרבי שיך לדור אחר, למשגים אחרים...

והפלא העצום מכל הוא,

אימתי הספיק הרבי ללמד הרבה כל כך, ולהעמיק כל כך?! הלא הרבי היה מסור לכלל ישראל, בתכלית מסירות הנפש. ימים ולילות היה מקבל בחדרו, מנוט ומכונן, מורה דרך ומברך, ודאגתו לכלל ישראל - כדאגת אב ואם גם יחד.

הרבי הוא שהקים את מפעל השליחים, הוא ששלח אלפי שליחים מסורים בלב ונפש, למאות פנות נדחות בעולם, על מנת להפיץ שם את אור היהדות. הרבי הוא שיזם מפעלי קרוב לבלי הרף, הוא שתקן את תקנת הלמוד היומי ברמב"ם, הוא שהשפיע על ישראל עצה ותושיה, טללי נחם ועודוד.

מאין שאב הרבי את הכחות הבלתי רגילים לכל זאת? כיצד הספיק ללמד הרבה כל כך, ולחדש הרבה כל כך?

אכן, התקיים בו, ברבי מלובביץ', מאמר חז"ל במסכת אבות (ו, א): "כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה. ולא עוד, אלא שכל העולם כלו כדאי הוא לו. נקרא רע, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, משמח את המקום, משמח את הבריות, ומלבשתו ענוה ויראה, ומכשרתו להיות צדיק וחסיד, וישר ונאמן, ומרחקתו מן החטא, ומקרבתו לידי זכות, ונהנין מפנו עצה ותושיה, בינה וגבורה וכו', ונותנת לו מלכות וממשלה וחקור דין, ומגלין לו רזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, והוי צנוע וארך רוח, ומוחל על עלבונו, ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים..."

אנו, הקטנים, מסתופפים תחת שולי גלימתו של הרבי, מנסים לקלט משהו, לאחוז בדרכיו, ובהנהגותיו, להדבק באהבת ישראל שבערה בלבו כשלהבת יוקדת, להתאהב כמותו בתורה הקדושה, בעבודת הבורא, להיות ממוזפי הרבים, לחזק בלבנו את האמונה בביאת משיח צדקנו, להיות גומלי חסדים ועמלי תורה...

הספר שאנו אווזים בידינו, **"הרבי מלובביץ'"**, יסיע לנו בכך! בספר מובאים עשרים וחמשה ספורים, שהם מעט מזעיר ממשכת חייו המפלאה של רועה ישראל, הרבי מחב"ד. הספורים ערוכים בטוב טעם ודעת, מאירים בחן רב, ומגשים בקנקן מפאר.

יהי רצון, שנוזכה לילה לאורו של הרבי מלובביץ', ולצעד בדרכו, בדרך העולה בית ה'.

וכאן המקום להודות לבורא עולם על שסייע בידי עד הלום, ובפרט בכל הקשור במישרין ובעקיפין לחינוך ילדי ישראל ברוח ישראל סבא.

ניסן תשל"ה
אברהם אוחיון

במה אקדם ה', אכף לאלקי מרום, על כל הטובה אשר גמלני עד כה?

אודה מאד לעוסקים במלאכה, העומדים לימיני במים רבים. ראשית, אשגר ברכות תודה והערכה לעורך החשוב, ידידי עז, הרה"ג ר' **שאול עובדיה פתיה**, על עריכת הלשון המקצועית בחן מיוחד. חפנים של תודה והערכה לנקדנית והמגיחה הגב' **יהודית הירשמן**. תודה מיחדת מקרב לב נתונה לצירת בידי אמן הגב' **תמר ציטלין**, על ציורי הספר והעטיפה המלאים בחן מיוחד ובאיכות שאינה מתפשרת. אודה בזאת לגרפיקאית והמעצבת ביד אמן הגב' **מירי פלקסר**, על עמוד הספר ועל עיצוב העטיפה.

אחרית דבר, אודה לנות ביטי היקרה והמסורה מנב"ת **נעמה תחי'**, העומדת לצדי, תומכת ומסייעת בכל מלאכת הקדש, ונוטלת על כתפיה את על הבית וגדול הילדים, בתבונה רבה ובדעת רחבה. יזכנו ה' לראות נחת מכל עמלנו, אמן.

אני אף פעם לא מסתכל למטה!

רבי מליובאוויטש, רבי מנחם מנדל שניאורסון, נולד ב"א בניסן בשנת תרס"ב, לאביו רבי לוי יצחק ולאמו הרבנית חנה. אביו של הרבי, רבי לוי יצחק, היה דור רביעי, בן אחר בן, ל'צמח צדק'. ואמו, הרבנית חנה, הייתה גם היא בת למשפחת רבנים וגדולי עולם. רבי לוי יצחק, אביו של הרבי, היה גדול בתורת הנגלה וגם בתורת הנסתר.

ביום הולדתו של הרבי, התקבלו בביתם של הוריו ששה מברקים מאת הרבי מליובאוויטש, רבי שלום דב בער. במברקים הללו רשם הרבי הוראות מיוחדות כיצד להתנהג עם התינוק החדש שנולד, ובו נשמה קדושה וגבוהה. בין ההוראות הללו, צוה רבי שלום דב בער לטל ידים בכל בקר לתינוק, ולהכין עבורו כפה וטלית קטן.

ואכן, כבר מגיל קטן מאוד, נפר היה שמנחם מנדל אינו ילד ככל הילדים. בגיל שנתיים כבר שאל את כל הקשיות בליל הסדר, כפי ששואלים ילדים בני שש. בגיל שנתיים וחצי בקש להצטרף למניני תפלות שנגערכו בבית הוריו. ובהיותו בן תשע, אמר המלמד שלו לאביו, כי הוא אינו יכול ללמוד יותר, משום שמנדל'ה הקטן יודע כבר כל מה שהוא, המלמד, יודע...

פעם ספרה אמו של הרבי, הרבנית חנה, מעשה נפלא שארע עמו בקטנותו.

"בחצר הבית", ספרה הרבנית, "היה עץ גבוה מאד. כל ילדי השכונה היו נהנים לטפס עליו, אולם אף פעם לא הגיעו לצמרתו. תמיד כשלו ונפלו באמצע הדרך, ואפלו בתחלתה. רק מנחם מנדל שלי, היה מטפס ועולה עד למעלה, כבר בהיותו בן חמש שנים!"

"באחת הפעמים, לאחר שירד מן העץ", ספרה הרבנית, "שאלתי אותו: מנדל'ה, איך זה שכלם נופלים, ואתה אינך נופל?! ומנדל'ה השיב בתמימות: כלם מטפסים למעלה ומסתכלים למטה, לכן הם נבהלים ונופלים! אבל אני, אני מטפס למעלה ומסתכל למעלה! אני אף פעם לא מסתכל למטה, ולכן אני לא נופל..."

כה, אכן, נהג הרבי כל ימיו. תמיד שאף לעלות עוד ועוד, להתמיד עוד ועוד בתורה הקדושה, ולרומם כמה שיותר יהודים. זו הייתה דרכו, שנפרה עליו כבר מקטנותו.